

160 Pièces
INDO-CHINOIS

266

衆生讀文

LIBRARY LEGAL
22404

VĂN CÚNG CHÚNG SINH

IN LẦN THỨ NHẤT

Giá bán 0 \$ 10

IN TẠI NHÀ IN THÁI SƠN

HANOI 72, Phố Khâm-thiên - TONKIN

PHẬT-THÁP 936 TOUR CITADELLE HANOI

160 Pièces
266

BÀI VĂN CÚNG

THẬP LOẠI CHUNG SINH

Ba hồi tiu cảnh thông thần,
Các quan đầu đầy xa gần diên nghê.

Nam vô đại-sĩ từ bi,
Phong phi hoả tốc tức thì truyền sang.
Trên mây bạc dưới suối vàng.

Ngọn đèn soi tỏ mùi nhang ngát nùng.

Phó đàn nào nức tung bừng,
Văn chầu nghe tỏ mọi từng khúc nhôi
Có người cao, mũ rộng đai.

Thung dung thêm ngọc thánh thời điện vàng.

Giốc lòng trung mấy quân vương,
Nặng nề non thác nhẹ nhàng ngọn lông.

Có người tay quất vai cung,
Sức dư trăm tạ mắt trông muôn người.

Mài nanh dũa vuốt mọi nơi,
Một vùng chính khí nghìn đời hiển linh.

Có người kho đục linh đình,
Thóc thừa Vương - khái tiên khinh Thạch sùng.

Lửa binh phút trốc dùng dùng.
Đào xanh ủ lá liễu hồng cuốn tơ.

Có người sắt đá tro tro.
Gan trung mật nghĩa một tờ văn chương
Giữ gìn quốc thể triều cương,
Dầu khi sấm xét tuyết xương cũng liều.
Có người kinh sớm sử chiều
Gối ôn màn Đồng kể bao công trình
Lặng ngàn xa ở mây xanh
Giữa đường bỏ quá thông minh một đời
Có người vườn ruộng tả tơi,
Hai xương một nắng mồ hôi ướt đầm.
Lo loan héo hắt ruột tam,
Tuyết xương ngày một hao trăm mình ve.
Có người ngày tháng thuyền bè,
Gió dòng thời tấp nắn hè nấu nung,
Trăm nghìn lời lải như không
Đóng thuyền đậu bến ai cùng vướng thắm,
Có người ngày tháng đám đầm.
Con nhà thuyền thợ lo trăm việc người
Mòn gân mỗi sức tơi bời,
Phi thường nhất đán nức cười nghìn thu
Có người rong ruổi giang hồ,
Câu buông giải đại lưới co cá thần,
Trách thay phong bá bất nhân,
Ba đào là bạn thủy vân vân là nhà,

Có người rừng bụi xông pha,
Khai hoang núi đỏ làm nhà rừng xanh,
Trách thay mảnh thú vô tình.
Bờ lau bội lác một mình ai cư.

Có người lính tráng tùy hầu,
Mũi tên hòn đạn oan của khôn khuây.
Kiếp sau còn nhớ mặt này.

Thước gươm quyết giá nợ này chẳng tha,
Có người lạc phách vong gia.

Vượt lầu tới ngựa chơi xa quê người
Ở đâu cũng đất nhà giời.

Sườn non đồn bệ là nơi thanh nhàn.

Có người gập hội cơ hàn
Cơm cao gạo kém gian nan náo nùng,
Bữa ăn nghĩ cũng khó lòng.

Đa nào chịu được cơm sung cháo rền.

Có người ngày tháng truân chuyên
Thương hàn cảm thử nằm rên ý ý,

Quan ôn vô số ra uy,
Thuốc thang chẳng chịu nhường kỳ chẳng tha,

Thương thay người tuổi tác già,
Phận con vất vả cửa nhà dân truân,

Khi tựa cửa lúc quanh sân,
Ngậm cười chín suối tần ngần bơ vơ,

Thương thay người trẻ ngày thơ.
Mẹ cha sớm vắng cây nhờ bông lòng,
Sống đục sao bằng thác trong,
Thà rằng toàn hạ tương tòng cũng cam.
Đàn bà lắm kẻ phu phàm,
Cầu sương quyết đợi cầu lam nhạt dần.
Giả xương chẳng chút bụi trần.
Vây nên hương hỏa miếu phần vắng không.
Có người bạc mệnh giới trung,
Cung sâu chịu tủi buồn không đeo buồn
Nghìn vàng mua phủ trùng môn
Lâu lâu nhạt phấn phai son khổ lòng.
Có người trực tiết thờ chồng,
Chăn đơn gối lẻ đêm đông ngày hè.
Trắng ngần trong giá càng ghê,
Treo gương tiết nghĩa dựng bia cương thường
Lại còn oan khốc lạ như rừng,
Hóa công độc địa nhiều đường bể dâu,
Người ngã ngựa kẻ sa cầu,
Người cao nhổ nước kẻ sâu sa lũy.
Người trâu húc kẻ voi đẩy,
Người vương rắn độc kẻ lầy chó rồ.
Người thời mắc phải hung đồ,
Người thời mắc phải phao vu pháp trường

Người thời dăng lửa quênh quàng
Người thời sa gỗ đồ lường bông nhưng
Người thời nhớ độ lạc chừng,
Người thời nước độc ma rừng hại thay,
Người thời sông cả dò đây,
Người thời sông lở cát bay thế mà,
Trẻ con sai trốc bông hoa,
Đàn bà thai sản xót xa khổ tình,
Lại như những kẻ nhị bình h,
Bất nam bất nữ giới sinh lạ đồ,
Người hoạn giám kẻ sư mô,
Lửa hương ai cũng mả mỗ ai thăm.
Cõi trần đề tiếng trăm năm,
Sắc không không sắc chẳng nhằm xưa nay
Con người ai chẳng muốn hay,
Phải khi thời vận không giầy biết sao
Bây giờ cây cả bóng cao,
Lẳng lơ phong nguyệt ngát ngao yên hà.
Kià gò đồng nợ tha ma,
Mấp mô bó đuốc lập loè ma chơi.
Mặc dầu trên thăm dưới khơi
Bốn phương rong ruổi chín giới nghênh ngang
Chẳng nề cửa liá nhà vàng,
Ghọ quê cầu quán cũng thường đến chơi

Tiếng ăn chẳng trọng bằng mời.
Dầu rằng một bát đầy với cũng tình.
Chữ rằng lễ bạc lòng thành.
Gần xa bỗng chênh chênh về đàn
Hàng trên lướt dưới phân ban,
Thoi vàng lá mã đốt tàn giấy bay.
Xin rằng ăn uống no say,
Hộ cho tin chủ tại bay phúc về.
Ngọc-hoàng cầm bút châu phê,
Lắm con nhiều cửa hai bề vẹn hai,
Còn như hoặc phạm bên ngoài.
Kim dương thỉnh-giải một bài sạch không,
Chủ nay kính cáo một lòng,
Hương đưa khói kính đèn trong lòng thành
Chúng hồn vô hạn anh linh,
Hữu cầu tất ứng nhời kính tổ từơng
Rối ra phật độ giới thương,
Linh phan một lá lên dương siêu sinh.
Ai ơi cứ ở cho lành,
Kiếp này chẳng gặp để dành kiếp sau
Nào giới có phụ ai đâu,
Sở nguyện như ý sở cầu tòng tâm.

BÀI THỨ HAI

Tiết tháng bảy mưa giầm sì sút,

Gió heo may lạnh lẽo xương khô,

Nào người hay mấy chiều thu.

Ngàn giâu điểm bạc lá ngò rụng vàng

Dường bạch dương bóng chiều man mác

Ngọn đờng lê lác đặc sương sa,

Lòng nào lòng chẳng xót xa,

Cõi dương đã thế nữa là cõi âm,

Trong trường dạ tối tăm giờ đất

Phút khôn thiêng phảng phất ư minh

Thương thay thập loại chúng sinh.

Hồn đơn phách chếch lênh đênh quê người

Hương khói đã không nơi nương tựa,

Hồn mồ côi lần lửa đêm đen.

Kể chi ai khá ai hèn,

Còn gì mà nói ai hèn ai ngu.

Tiết hạ thu lập đàn giải thoát.

Nước tịnh bình tẩy hạt dương chi.

Muôn nhờ đức Phật từ-bi,

Giải oan cứu khổ cũng về tây phương

Cũng có kẻ tinh đường yêu hạnh.

Chỉ những mong cái gánh non sông

Nói chi dương lúc tranh hùng,
 Phải khi thất thế vắn cùng mà đau,
 Bỗng phút đâu gió bay vàng đá.
 Khôn đem mình làm đũa thất phu,
 Giấu sang nặng tiếng oán thù.
 Máu tươi lai láng xương khô đã rời.
 Đoàn vô tự lạc loài eo óc.
 Quỉ không đâu lẫn lóc để mưa
 Đã hay thành bại là cơ.
 Thù oan không biết bao giờ cho tan.
 Cũng có kẻ mản lan trướng huệ.
 Những cây mình cung quế phòng hoa.
 Gập phen thay đổi sơn hà.
 Mảnh thân chéch mác biết là làm sao.
 Trên lầu cao dưới ào nước chảy.
 Phận đã đành trâm gãy bình rơi.
 Khi sao đông đúc vui cười.
 Đến khi nhắm mắt không người nhật xương.
 Thảm thiết nhẽ không hương không khói
 Hồn ngẩn ngơ dặm ngái rừng lim
 Thương thấy tay yếu chân mềm
 Càng ngày càng mỗi mỗi đêm một giải,
 Nào những kẻ áo đai dài rộng,
 Ngọn bút sơn thác sông trong tay

Kinh luân sẵn một túi đầy
Đã đem Quán Cát lại ngày Y Chu
Thình mẫn lắm oán thù lại lắm
Trăm loài ma âm âm chng quanh
Nghìn vàng khôn đòi được mình.
Lầu ca viện xương tau tành còn đâu.
Kẻ thân thích vắng sau vắng trước
Biết lấy ai bát nước nén nhang
Cỏ hồn thất theo giọt ngang
Nắng mưa khôn nhẽ tìm đang hóa sinh
Cũng có kẻ bài binh bố trận
Rắn mình vào lĩnh ảo nguyên-nhang
Ra oai sấm sét đùng đùng
Rạch thây trăm họ làm công một người
Khi thất thế tên rơi đạn lạc
Bãi sa trường thịt nát máu trôi
Bơ vơ góc bể bên bờ,
Năm xương vô chủ biết rời nơi nao
Giời lắm tấm mưa dào gió rét
Khí âm vân mù mịt trước sau
Trăm năm xương nắng giải giầu.
Còn đâu tiểu tể còn đâu chng thương
Cũng có kẻ lính đường chỉ phủ
Lam tội mình nhia ngủ quên ăn

Về già không kể cái thân
Dấu làm nên nữa tranh phần cho ai.
Khi nằm xuống không người gần bỏ
Của phù vân dấu có như không.

Làm nên tiền chảy bạc dòng.
Khi đi đem được một đồng nào đi.
Khóc ma mướn thương gì hàng sớm
Hôm gỗ gia bó đóm đi đêm

Bơ vơ mộng quanh đồng chiêm
Nén hương bát nước biết tìm vào đâu
Cũng có kẻ muốn cầu chữ quý
Rắn mình vào thành thị lẫn la.

Mấy phen lia cửa lia nhà
Văn chương đã chắc đầu mà chí thân
Giộc hàng quân gặp tuần mưa nắng
Vợ con nào nuôi nấng cho siêng

Vội vàng liệm sắp chôn nghiêng
Anh em thiên hạ lảng riêng người rưng.
Bóng tang tử xa chừng hương khúc,
Bãi thama kẻ giộc người ngang

Hồn thời nhờ gửi tha hương.
Bóng giăng chạt nhẽo tàn hương lạnh lũng
Cũng có kẻ vào sông ra bể
Cánh buồm rơi phất xé gió đông

Gặp cơn sóng cả giữa dòi g
Bam thân chôi dạt vào lòng kênh nghê
Cũng có kẻ đi về buồn bán
Đòn gánh tre chín gian đôi vai.

Gặp cơn mưa nắng khi giới
Bơ vơ nào biết lạc loài phương nao.
Cũng có kẻ mắc vào binh lính,
Bỏ việc nhà đi gánh việc quan.

Nước khe cơn năm gian nan
Giải đầu muôn dặm lăm than một đời
Trong chiến trận coi người như rác,
Thân đã cam đạn lạc tên rơi,

Lập lòe ngọn đuốc ma chơi
Tiếng oan vắng vắng tới giới càng thương
Cũng có kẻ nhờ nhàng một kiếp
Liều tuổi xanh bán nguyệt buồn hoa

Ngần ngơ khi giờ về già
Ai chổng con đò biết là cây ai
Sống đã chịu một nhời phiền não
Thác lại nhờ bát cháo lá đa

Đau đớn thay phận đàn bà
Số sinh ra thế biết là tại đâu
Cũng có kẻ nằm cầu gối đất
Suốt tháng ngày mây nhạt của rơi

Thương thay cũng một thân người
Sống nhờ hàng sử thác vùi đường cao
Cũng có kẻ mắc vào tù cach
Gửi mình vào chiếu rách một manh.

Năm xương chôn giấu góc thành,
Kiếp nào rửa được oan cừ ấy đi
Cũng có kẻ tiêu nhi tấm bé
Lỗi giờ sinh lià mẹ lià cha

Lấy ai bông bẽ xót xa,
Có tiếng khóc thiết tha trong lòng
Cũng có kẻ chìm sông lở núi,
Cũng có người đổ cội sa cây.

Người thì đảo giềng đứt giây
Người trôi nước lũ người lấy lửa thành
Người thì nước sơn tình quý quai,
Lại người lừa tránh phải ngà voi.

Người thời có dễ không nuôi.
Có người sa sỉ có người gian phi
Gặp phải bước đường đui nhờ nước
Còn mọi bề kẻ trước người sau.

Mỗi người mỗi kiếp khác nhau.
Hồn phiêu phách lạc biết đâu bây giờ.
Hoặc là ăn ngang bờ gộc cỗi.
Hoặc là rương ngọn khói chân mây.

Hoặc nướng ngon cỏ lá cây
Hoặc nướng cầu nọ quán này bơ vơ
Hoặc là nướng thân từ phát tự.

Hoặc là nướng dầu chợ ngon sông
Hoặc là mông quanh đồng không
Hoặc nơi gò đồng hoặc vòng khiêu thi
Lâm khi chịu những bề thảm thiết
Ruột héo rầu rết cắt cầm gan

Giải giầu biết mấy trăm năm
Thở than dưới đất ăn nằm trên sương
Nghe gà gáy tìm đường ăn lận
Lận mặt giới lần thân giò ra

Lời thối ôm trẻ giắt già,
Có thiêng thời sẽ lại mà nghe kinh
Nhờ phép phát uy linh dũng mãnh
Trong giấc mê còn tỉnh chiêm bao
Mười loài là những loài nào
Gái giai già trẻ đều vào mà nghe,
Muôn nhờ đức phát từ-bi
Giải can cứu khổ cùng về tây phương

Nhơn như trên điện đại-vương
Cờ bay một lá dẫn đường siêu sinh
Kiếp như thể như tính như ảnh
Kinh có câu vạn cảnh giai thông

Ai ai lấy phật làm lòng
Tự nhiên siêu thoát khỏi trong luân hồi
Đàn c hần thể vàng nhờ chỉ giáo
Vật có gì bát cháo nén ubang
 Gọi là lá mã bó vàng
Cấp cho làm của ăn đường sinh siêu
Ai đến thời dưới trên ngồi lại
Của làm duyên chớ ngại bao nhiêu
 Phép thiêng biết ít nên nhiều
Trên nhờ Tôn-giả chia điều chứng ty
Phật hứa tình từ bi phổ độ
Chớ ngại rằng có có chẳng chẳng
 Nam vô Phật, nam vô pháp nam vô tăng
Nam vô bất thiết siêu thấug thịnh thừa

C H U N G

40
7

